

να τον βοηθήσει γιατί ο τελευταίος δεν αποδέχεται την ψυχανάλυση. Όμως ο γιατρός σκεφτείται αραγε πως ένας ομοφυλοφίλος αποφεύγει την γυναικεία μητρα και ψαχνει ένα θεατρο εμπνευσμενο απο την ανατολη-μητρα ολων μας. Γυρευει να γυρισει πισω στην αφετηρια του. Εδω πρεπει να πει κανεις πως ο Αρτω καταγεται απο την Τουρκια.

Το θεατρο του ειχε λιγες αμεσες επιδρασεις παρολο που το γεγονός της τρέλας του αναψε την φαντασια πολλων ρομαντικων του θεατρου. Όμως γινεται σιγα-σιγα συνειδηση πως ο λογος στο θεατρο μπαινει σε δευτερη και τριτη θεση.

Η γλωσσα περιφρονειται στον Μπεκεττ αφο η ιδια πρωτη περιφρονει και ξευτιλιζει τους ηρωες του. Το παραλογο-αδιεξοδο γεννημα της απελπισιας των συγγραφων καταρχει τελικα τελειως της γλωσσα και την κινηση. Στην «αναπνοη», εργο γραμμενο το 1969 για το εργο του Κεν Ταϊν (Tynan) «Ω Καλκούτα», δεν υπαρχει παρα μια κραυγη. Το εργο κρατα 35 δευτερολεπτα. Η απελπισια της γεννησης κυρια αιτια του θεατρου αυτου. Δεν υπαρχει πια μεταφυσικη, δεν υπαρχει το ανδρικο προτυπο, ο θεος. Με απογνωση αναγνωριζουν οτι ειναι καταδικασμενοι να επιστρεψουν εκει απο οπου ξεκιγησαν. Οι νεοι φιλοσοφοι του Παρισιου φωναζουν τωρα τελευταια πως πρεπει να γυρισουμε πισω στη μεταφυσικη για να ελπισουμε πως θα χησουμε χωρις αγχος.

Όμως στον Μπεκεττ η απογνωση ειναι βαθια. Το αδιεξοδο του ειναι αυτο που ο Καμυ περιγραφει στο «Ο Μυθος του Σισυφου», αυστηρο, φρικιαστικο. Απολυτη απουσια θεου, ελπιδας. Ο Μπεκεττ σκεφτοτανε σαν να μην περασε ποτε παιδικα χρονια. Σαν να συνειδητοποιησε αμεσως «το τραυμα της γεννησης» του και αρχισε να υποφερει. Γι' αυτον το στυλ γραψιματος, αυτη η μεταιοτητα, δεν ηταν παρα «γραβατα γυρω στον καρκικο του λαϊμου». Ο Μπεκεττ αφου εξαντλησε τον λογο στα μυθιστορηματα του περασε στο θεατρο για να εξαντλησει και την εικονα και την κινηση. Οταν ο Εστραγγον λειει πως «Τιποτε δε γινεται», και ο Βλαντιμιρ απαντα πως «Αρχισε κι αυτος να στριφογυριζει στην ιδια γλωμη», δεν ειναι αποτελεσμα ενος μεμονωμενου κοινωνικου γεγονOTOS, παρα φιλοσοφικου κοσμου. Ετσι οι φυλακισμενοι του Σαν Κουεντιν δεν ταραχτηκαν καν οταν ειδαν μεσα στην φυλακη τον «Γκοντο».

Τι θα ηταν σκετος ο λογος στον Μπερεχτ χωρις τη θεωρια για το Επικο θεατρο και την Αποξενωση; Η γλωσσα του Μπερεχτ ειναι χωματενια και οταν διαβαζει κανεις το κειμενο εχει μια στιφη γευση στο στομα. Το θεατρο του ηταν κοινωνικοπολιτικο αμεσα και ο λογος δεν αντιμετωπιστηκε σαν αυτο καθ' αυτο δημιουργημα παρα σαν μεσο του γενικότερου σκοπου. Ετσι τον χρησιμοποησε προχειρα στην καθε περισταση. Όμως

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΓΝΑΤΙΑ

ΣΕΙΡΑ: TRAM/ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

έτοιμάζονται

- Γιάννης Κακούλιδης: Μεσημβρινή 'Απόπειρα
 'Αλέξης Ζήρας: 'Ο 'Υπνος τών 'Ερωτιδέων (β' Έκδοση)
 Τάσος Δενέγρης: Τό Αίμα του Λύκου
 Γιώργος Χρονάς: Βιβλίο 1/Οί Λάμπες (β' Έκδοση)
 Βασίλης Στεριάδης: 'Ο κ. 'Ιβο/Τό 'Ιδιωτικό 'Αεροπλάνο (β' Έκδοση)
 Γιώργος Μανιώτης: 'Ονειρώξεις
 Κώστας Λαγός: Πεδίον 'Οσφρήσεως (β' Έκδοση)
 Πέτρος 'Αμπατζόγλου: 'Ισορροπία Τρόμου (β' Έκδοση)
 Γιάννης Βατζιάς: 'Η Φάλαινα (β' Έκδοση)
 'Αντεια Φραντζή: Περιπέτεια μιας Περιγραφής
 Μάνος Χατζιδάκις: Μυθολογία (β' Έκδοση)
 Νίκος Λάζαρης: Ποιήματα
 Νάνος Βαλαωρίτης: 'Ο 'Ηρωας του Τυχαίου
 Βασίλης Παπαγεωργίου: Σύγχρονοι Σουηδοί Ποιητές
 Σωτήρης Κακίσης: Τά Σύρματα
 Βασίλης Παπαγεωργίου: Παραπράξεις
 Ζάκ Πρεβέρ: 'Επιλογή από τά Paroles και άλλα... (β' Έκδοση)
 Φράντς Κάφκα: Γράμμα στον Πατέρα (β' Έκδοση)
 Λεονίντ 'Ιλιτς Μπρέζνιεφ: 'Η Μικρή Γή

